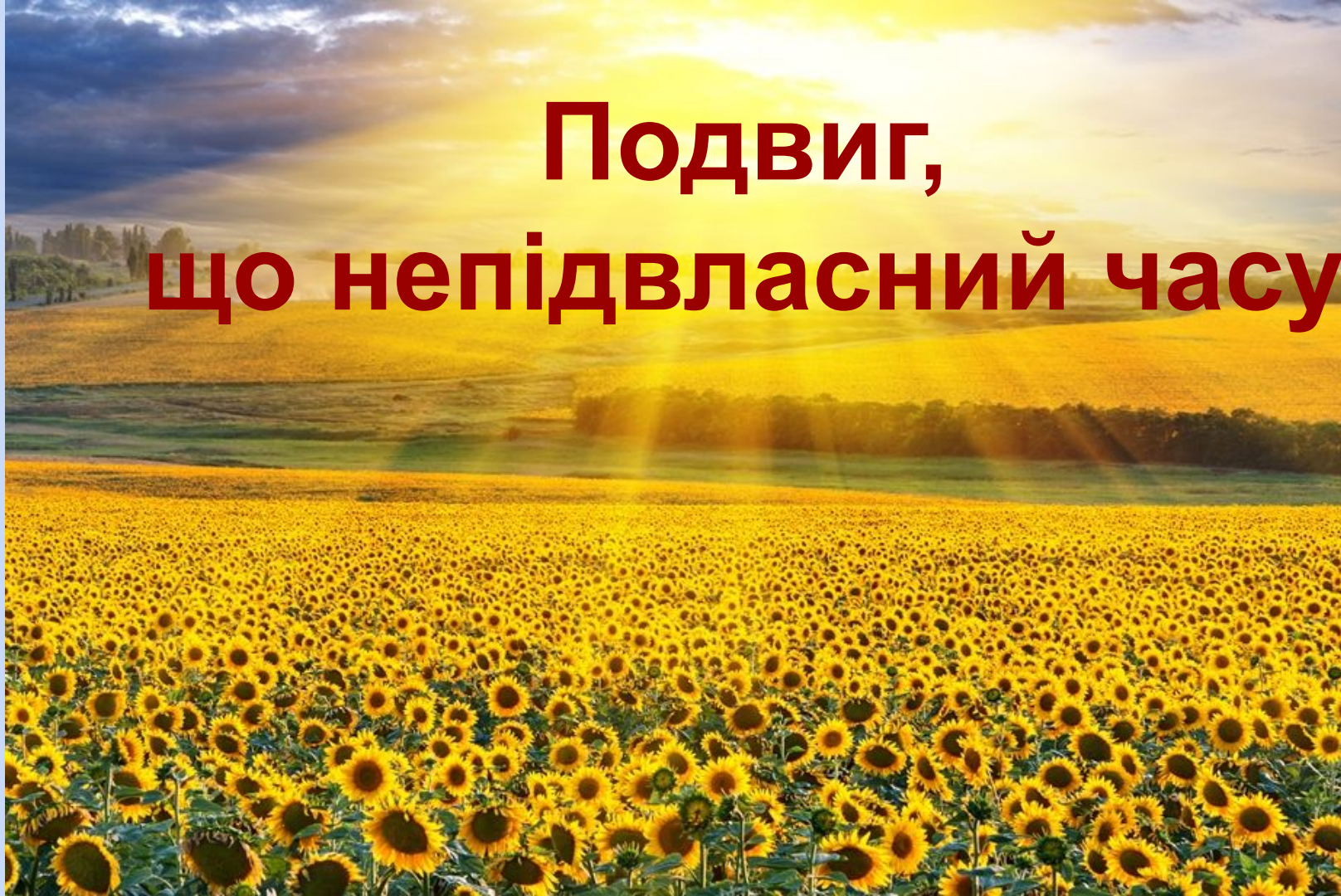

Подвиг, що непідвласний часу

День пам'яті захисників України, які загинули в боротьбі за незалежність, суверенітет і територіальну цілісність України — пам'ятний день в Україні, який відзначають **29 серпня**. Вшановуються військовослужбовці і учасники добровольчих формувань, які загинули, відстоюючи незалежність України.

Символікою цього дня є **квітка соняшника**, адже у серпні 2014 року на полях саме із цією рослиною полягло багато українських воїнів.

24 серпня 2019 року
Президент України
Володимир
Зеленський
підписав Указ про
затвердження
пам'ятного дня -
29 серпня

Дата приурочена до дня найбільших втрат української армії на Донбасі — дня виходу з оточення в Іловайську 29 серпня 2014 року.

Іловайський котел

Іловайський котел — бойові дії, що розгорнулися під містом **Іловайськ** Донецької області у ході **російсько-української війни** у серпні 2014 року. На початковому етапі українські війська оточували **проросійських бойовиків**, а з 24 серпня українському угрупованню в тил зайшла значна кількість регулярних військ рф, змінивши хід боїв.

Операція почалася у перших числах серпня. 18 серпня 2014р., у ході запеклих боїв, українські силовики, що значною частиною склалися з **добровольчих батальйонів**, увійшли в Іловайськ. Вони змогли взяти під свій контроль частину міста, однак після заходу значних сил **регулярних російських військ** 23—24 серпня у тил українського угруповання з території рф, іловайське угруповання опинилося в оточенні. У ніч з 28 на 29 серпня **путін** звернувся до «сил ополчення» із закликом відкрити гуманітарний коридор для українських військових, що опинилися в оточенні. О 8:15 українські військові організованими колонами почали рух із міста за попередньо домовленими з російською стороною маршрутами. Спершу українські колони безперешкодно рухалися повз російські укріплені позиції, проте через деякий час російські війська відкрили вогонь, розстрілявши колони на марші.

Бої під Іловайськом — це перша сутичка сил ЗСУ з регулярними частинами армії рф. Збройні сили України зупинили наступ на Донбасі та перейшли до оборони.

За офіційними даними, навколо Іловайська і в самому місті загинули 366 українських бійців, близько 450 отримали поранення, 300 потрапили в полон, 158 досі вважаються зниклими безвісти.

Нескорений Харків

На околицях Харкова росіяни опинилися вже вранці 24 лютого. російські війська планували взяти місто за три дні. Такий висновок інструктор з бойової підготовки зробив після спілкування з російськими полоненими, яких брав у полон після початку вторгнення.

До першої дня 24 лютого росіяни підпирали місто зі сторони Дергачів, були біля кільцевої з боку П'ятихаток та Циркунів. «Сказати, що ми повністю були готові – збрехати вам», – відповідає Ігор Терехов. «Тому все доводилося робити «з листа», дуже швидко, щоб не допустити ворога до міста Харкова», – зазначає він.

План оборони був у військових. Вони направляли комунальників та будівельників щодо зведення укріплень.«Вони стримували ворога на підступах, дали нам час, щоб ми все збудували, – розповідає Ігор Терехов, – робили їжаки (*протитанкові – ред.*), варили їх, доставляли під обстрілами. На автобусах розвозили і медикаменти, їжу. Привозили бійців ЗСУ, Тероборони, допомагали їм – робили блокпости. Блоки ставили, укріплювали їх, пісок везли. Військові казали, що робити».

Протягом перших днів і О.Синєгубов і І.Терехов робили відеозвернення з вулиць міста, публікували фото у кабінеті. Щоб продемонструвати – вони у Харкові.

«Треба було не допустити паніки, – каже Володимир Тимошко. Поліцію Харківщини він очолив 24 лютого, наказ отримав у воцапі, дорогою до Харкова. У місті був о 13:30. У цей час росіяни вже захопили липицький та вовчанський відділи поліції в області, підходили до Золочева та Куп'янська, стояли під кільцевою Харкова. У перші дні поліцейські у Харкові взяли під охорону музеї, банки та супермаркети, аптеки.

Поліцейські евакуювали мешканців з-під обстрілів до метро. А ще стояли на перших блокпостах із військовими та перекривали доступ до міста через другорядні дороги.

«З 25-го числа на кожній такій дорозі ми встановили пункти спостереження, – каже Тимошко, – поліцейські у цивільному одязі стояли на всіх виїздах другорядних і в'їздах у місто. Тому що була можливість, що росіяни зайдуть не з центральних доріг».

російський бронетранспортер (БТР) горить під час бою з бійцями Збройних сил України на околиці Харкова. Після вуличних боїв ЗСУ відновили повний контроль на Харковом.
Фото від 27 лютого 2022 року

Вранці росіян розбили на кільцевій в районі Циркунів. А ввечері вони спробували прорватися через П'ятихатки.

Це наукове містечко поблизу кільцевої. Від Харкова воно відрізане лісосмугою, а до кордону з Росією тут усього 26 кілометрів – пів години автівкою до українського міжнародного пункту пропуску «Гоптівка».

Через селище – пряма траса до центру Харкова. Тому від ранку тут вже окопувалася 92-а бригада. А підрозділ Нацгвардії на броньованих автівках та з БТРом висунувся на околицю ближче до кільцевої.

Саме цією дорогою спробувала прорватися російська колона.

Тієї ж ночі нацгвардійці взяли першого полоненого – водія «Уралу» на ім'я Юрій, що віз боєкомплект, із мурманської 200-ї бригади.

«В них була задача – прорватися у центр аж до площі нашої Свободи. І два «Гради» у хаотичному порядку повинні були розстрілювати Харків», – каже Сергій.

Переломним у обороні міста можна вважати **27 лютого**. Саме тоді була ще одна спроба прорватися до Харкова. Опісля росіяни задовольнялися безупинними обстрілами кварталів.

Вранці у Харкові помітили колону броньованих «Тигрів» із «зетками». За словами голови поліції Харківщини Володимира Тимошка, вони проскочили другорядними дорогами, які не перекрили.

«Місто було закрите, але залишалися дірки. Вони заходили там, де не було наших збройних сил. Їх стали знімати з вікон будинку, коли вони в місті були», – каже голова поліції Харківщини.

Знищені бронеавтомобілі високої прохідності російської армії «Тигр-М» на дорозі в Харкові, 28 лютого 2022 року

Диверсанти добралися таки до центру, та звідти їх вибили. Згодом росіян заблокували у школі на вулиці Шевченка. БТР 92-ї бригади відпрацював по «Тиграх», будівлю учбового закладу оточили спецпризначенці поліції, тероборонівці та добробати.

Голова штабу «Фрайкору» Богдан Войцеховський – учасник цього бою. Тут він отримав своє перше поранення. Каже, протистояти довелося 2-й бригаді російського ГРУ. Бійці, десятки три, були добре навчені.

Розбита вантажівка росіян у П'ятихатках, 28 лютого 2022 року

Диверсанти добралися таки до центру Харкова, та звідти їх вибили. Згодом росіян заблокували у школі № 134 на вулиці Шевченка. БТР 92-ї бригади відпрацював по «Тиграх», будівлю учбового закладу оточили спецпризначенці поліції, тероборонівці та добробати. росіяни одразу зайняли верхні поверхи будівлі та давали відсіч при спробі поліцейської зачистки.

«Ворог відмовлявся йти на переговори, відмовлявся здаватися. При спробі наблизитися до противника летіли десятки гранат у бік хлопців. З використанням військових хитрощів – один раз летить граната, один раз летить камінь», – розказує Войцеховський.

Край бою поклав танк 92-ї бригади, який розстріляв будівлю. У школі почав підриватися боєкомплект. Пожежа тривала 2 години. Жоден з росіян не вижив.

**Розбита школа під час бою з
російським спецназом**

**27 лютого, коли ще точився бій у школі, близько другої дня на
околиці сталася ще одне бойове зіткнення. Через позиції, які
утримували нацгвардійці та ЗСУ, спробувала пробитися група
росіян, це були спецпризначенці батальйону «Ахмат». Їхнє
переміщення помітили та відкрили вогонь. Більшість росіян
погибли, інші відійшли.**

Розбиті «Гради» після спроби прориву на П'ятихатках, 25 лютого 2022 року

Одним з основних факторів, який допоміг втримати Харків, це участь в обороні сил ЗСУ. За даними, які отримали у 92-й бригаді від полонених, росіяни вважали, що підрозділ було розбито, а частини, які лишилися, деморалізовані.

«Колони (росіян – ред.) дуже потужні йшли на Харків. Вони не були готові, що їм дадуть опір. Коли по них ми почали застосовувати артилерію і танки, у них моральний дух сильно впав, – розповідає військовослужбовець одного з підрозділів 92-ї бригади, – І вони, хоча намагалися заходити колонами, але колона виходить, ми по ній з танків, піхоти, РПГ, «Джавеліни» тоді добре спрацювали. І вони, хто цілий, назад тікали».

Знищені реактивні системи залпового вогню російської армії на околицях Харкова, 25 лютого 2022 року

**Бої за Харків тривали
з 24 лютого 2022 року
до 11 вересня 2022
року.**

Ворог був зупинений на Ізюмщині. Морпіхи з НГУ зупинили танки, грамотно використовуючи міни та РПГ

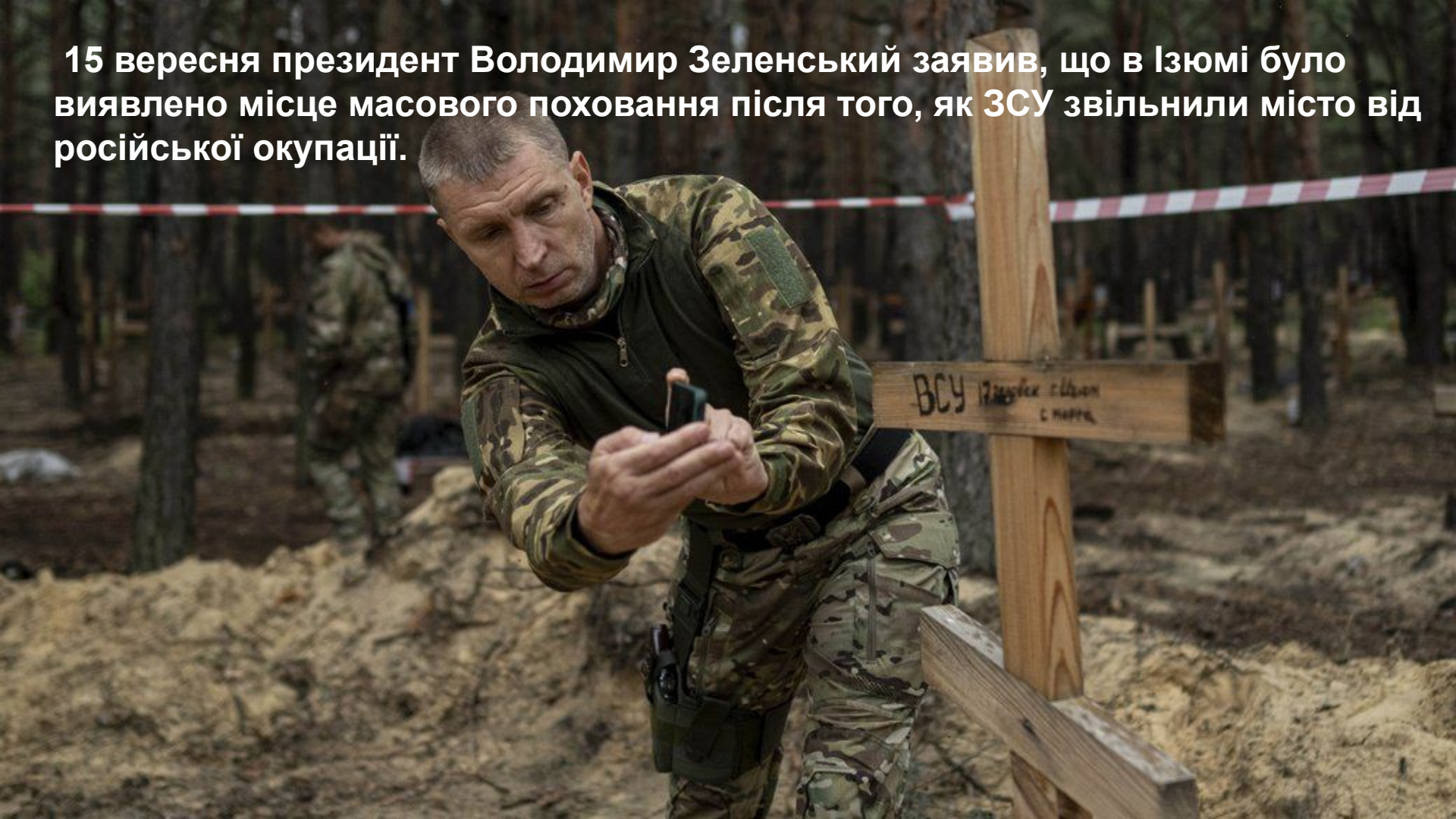

Українські танкісти в'їжджають в Ізюм, вересень 2022 року

15 вересня президент Володимир Зеленський заявив, що в Ізюмі було виявлено місце масового поховання після того, як ЗСУ звільнили місто від російської окупації.

«Чесно, на центральній площі, у мене сльози на очі навертались. Як тут люди виживали... Ми завтра з побратимами приїдемо сюди дітям роздавати цукерки. Бо ми поки пройшли, у нас 10 дітей запитали: “Є цукерка?”. Хіба так має дитинство проходити?»

Роман
боєць 25 десантно-штурмової бригади ЗСУ

«Люди тут зашугані. Я не знаю, що вони з ними зробили, але люди зустрічали нас на колінах. Буквально. Сльози було важко стримувати. Складно було. Але з однієї сторони це мотивація. Коли ти їдеш, дивишся на цього 5-річного хлопчика, який вибігає з двору, кричить, руками махає, біжить обіймати. За це реально варто боротись»

Жора

боєць 25 десантно-штурмової бригади ЗСУ

Україна сьогодні переживає найбільше випробування в своїй новітній історії – збройну боротьбу за незалежність і територіальну цілісність проти російського агресора. У цій війні ми вже маємо тисячі поранених і загиблих мужніх оборонців. Вони стоять в одному ряду з поколіннями борців за волю і державну самостійність. Воїни Русі-України, лицарі Костянтина Острозького, козаки Петра Сагайдачного, Богдана Хмельницького та Івана Мазепи, воїни Армії Української Народної Республіки та Галицької армії Західно-Української Народної Республіки, Антигітлерівської коаліції часів Другої світової війни, Української Повстанської Армії мужньо здобували героїчні перемоги і віддавали свої життя за українську землю.

У сучасній російсько-українській війні попри велику кількість втрат маємо і першу історичну перемогу – згуртовану націю, готову боротися за права і свободу. Вперше за довгі десятиліття Україна може опертись на широку підтримку громадян, бо захищати державу зголосились мешканці всіх, без винятку, регіонів нашої країни.

Війна перейшла в стан позиційної боротьби. Але вона не зникла з порядку денного України та світу. Майже щодня на всій лінії розмежування фіксуються артилерійські обстріли та стрілецький вогонь. Гинуть та отримують поранення українські воїни.

Вшанування пам'яті захисників України, які загинули в боротьбі за незалежність, суверенітет і територіальну цілісність України є надзвичайно важливим днем для майбутнього нашої країни.

Тож пам'ятаймо, що без глибокого відчуття патріотизму, самовідданості та любові до рідної землі, неможливо побудувати сильну, самостійну та успішну державу, за щасливе майбутнє якої гинуть наші захисники та співвітчизники!

Вічна слава захисникам України, які загинули в боротьбі за незалежність, суверенітет і територіальну цілісність України!

